

Arrest

nr. 99 723 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. MEIRLAEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 februari 2012 het Rijk binnen en diende op 20 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 29 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde op 15 september 1995 te zijn geboren en minderjarig te zijn.

U heeft de Ghanese nationaliteit en u werd geboren in Accra.

Uw vader, waar u geen enkele herinnering meer aan heeft, was afkomstig uit Abidjan (Ivoorkust), maar verkreeg vermoedelijk de Ghanese nationaliteit via zijn huwelijk met uw moeder. Uw moeder was afkomstig uit Wenchi (Brong Ahafo region) en is van Banda-afkomst. U woonde met uw moeder in Accra, tot zij op 27 juni 2007 overleed in een auto-ongeval. Daarna nam uw grootvader langs moederszijde u onder zijn hoede. Hij had 2 vrouwen en had zowel een woonst in Wenchi als in Burg. U pendelde met hem tussen deze 2 plaatsen. U hoedde koeien en verbouwde millet en yam. Uw grootmoeder overleed in 2010. Toen uw grootvader in december 2010 overleed, kreeg u in Burg problemen met diens zoon, uw oom M. D.. Hij wilde zich uw koeien toeëigenen, terwijl uw moeder deze koeien had aangekocht, zodat deze u toebehoorden. Uw oom verwondde u met een mes aan uw hoofd en aan uw been. Een vriendin van uw grootmoeder nam u gedurende 5 dagen in huis en verzorgde uw verwondingen. Zij ging naar de chief van Burg die haar adviseerde om u naar uw grootmoeder in Wenchi over te brengen. U werd naar Wenchi overgebracht en van daaruit nam Mr. I. u mee naar Accra, waar u gedurende 5 dagen in een ziekenhuis werd behandeld. U bleef in totaal een maand in Accra. Mr. I. zei dat u niet kon blijven in Ghana, omdat uw oom u problemen zou bezorgen. Hij verkreeg een geboortebewijs voor u. Hij leidde u in de haven van Accra in een schip, waarin u zich verborg. Het schip vertrok op 20 januari 2012 (moet wellicht 2011 zijn). Een blanke man zorgde gedurende de reis voor u. U kwam in maart 2011 in Spanje aan. U zwierf rond op straat en bedelde om eten. U vond geen instantie om asiel te vragen. Toen een blanke man u op een dag voetbal zag spelen, sprak hij u aan en zei hij dat hij u in België een voetbalclub kon bezorgen. Hij bracht u naar België en zette u af aan het Noordstation, met de vraag op hem te wachten. U zag hem echter niet meer terug. U vroeg op 20 februari 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat het door u geschetste tijdsverloop van uw problemen niet verenigbaar is met objectieve vaststellingen over uw verblijf in Spanje.

U verklaarde op 20 januari 2012 per schip uit Accra te zijn vertrokken en op 16 februari 2012 in Antwerpen te zijn aangekomen (gehoor CGVS, p. 10). Toen u door de protection officer gevraagd werd of u onderweg in Spanje bent geweest, keek u verbaasd en reageerde u verder niet (gehoor CGVS, p. 10). Toen u erop attent gemaakt werd dat uit EUODAC-resultaten (zie EUODAC-document in het administratief dossier) blijkt dat in mei 2011 uw vingerafdrukken in Motril (Spanje) werden geregistreerd, gaf u dit na enige aarzeling toe en zei u in maart 2011 in Spanje te zijn aangekomen (gehoor CGVS, p. 10). De vaststelling dat u al in maart 2011 in Spanje aankwam en er gedurende 9 maanden verbleef (gehoor CGVS, p. 9) is niet verenigbaar met het door u geschetste tijdsverloop waarin de problemen met uw oom zich voordeden; u situeerde deze problemen en de nasleep ervan immers tussen december 2011 (het moment waarop uw grootvader overleed (gehoor CGVS, p. 7)) en 20 januari 2012 (het moment waarop u Ghana verliet (gehoor CGVS, p. 10)). Ook in de vragenlijst van het CGVS situeerde u de dood van uw grootvader in december 2011 (zie vragenlijst dd. 5 september 2012, pt. 5). De vaststelling dat u zich in maart 2011 reeds in Spanje bevond, terwijl u tegelijk beweert dat u pas in december 2011 problemen zou hebben gekregen in Ghana, doet ernstige vragen rijzen met betrekking tot de waarachtigheid van de door u aangehaalde problemen. Toen u op het einde van het gehoor, wanneer u al had toegegeven dat u vanaf maart 2011 in Spanje had verbleven, op verzoek van uw voogd werd gevraagd wanneer uw grootvader overleed, antwoordde u echter opnieuw dat dit in december 2011 was (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag of uw grootvader overleed toen u nog in Ghana was of toen u al vertrokken was uit Ghana, antwoordde u dat hij overleed toen u zich nog in Ghana bevond (gehoor CGVS, p. 15). Pas wanneer de protection officer u er attent op maakte dat uw bewering dat uw grootvader in december 2011 overleed in dat geval niet klopt met uw bewering dat u al in maart 2011 in Spanje was, antwoordde u plots dat uw grootvader in december 2010 overleed. De vaststelling dat u uw verklaringen bijstelt in functie van de vaststellingen waarmee de protection officer u confronteert, maar anderzijds vasthoudt aan uw oorspronkelijke verklaringen, ook al heeft u voordien zelf toegegeven dat deze onwaar zijn, pleit niet voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien wijst het erop dat u geprobeerd heeft om de asielinstanties om de tuin te leiden.

Verder kan worden opgemerkt dat – zelfs al zouden de door u aangehaalde problemen aan de werkelijkheid beantwoorden, hetgeen in het licht van hogervermelde vaststellingen kan worden betwijfeld – u doorheen uw verklaringen niet heeft weten te overtuigen dat u Ghana uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij terugkeer een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

U verklaarde dat u een eenmalig probleem had met uw oom M. D., die uw koeien in beslag wilde nemen na de dood van uw grootvader. Hij verwondde u met een mes aan uw hoofd en uw been (gehoor CGVS, p. 12). U ging daarna naar Wenchi, bij uw grootmoeder (gehoor CGVS, p. 13) en nadien naar Accra waar u gedurende een maand verbleef, waaronder 5 dagen in een hospitaal en de rest van de tijd bij Mr. I. (gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde dat Mr. I. u telkens zei dat u niet in Wenchi en ook niet in Accra kon verblijven, omdat uw oom u via 'juju' zou treffen (gehoor CGVS, p. 13). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat uw oom u zou doden en verwees u nogmaals naar Mr. I., die zei dat uw oom 'juju' tegen u zou gebruiken (gehoor CGVS, p. 16).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw oom noch in Wenchi, noch in Accra heeft gezien (gehoor CGVS, p. 13). U gaf voor het overige ook geen concrete aanwijzingen dat (of om welke reden) uw oom u zou zoeken. Uit uw verklaringen kan immers worden opgemaakt dat u uw koeien – die precies het twistpunt van het conflict met uw oom uitmaakten – heeft achtergelaten in Burg (gehoor CGVS, p. 13), wat het des te onwaarschijnlijker maakt dat uw oom u elders in Ghana zou opsporen, laat staan zou doden. Al deze overwegingen lijken erop te wijzen dat een intern vluchtalternatief in Wenchi (bij uw grootmoeder) of in Accra (bij Mr. I.) haalbaar voor u was. Op de vraag of u niet naar de chieft van het dorp [Burg] kon gaan voor steun nadat uw oom u had aangevallen, antwoordde u dat uw grootmoeders vriendin naar de chieft ging en dat die haar zei dat u naar uw grootmoeder gebracht moest worden (gehoor CGVS, p. 14). Op de vraag of de chieft van Burg eerder aan uw kant of aan de kant van uw oom stond, antwoordde u ontwijkend en wanneer u werd gevraagd of de chieft van Burg uw oom zou kunnen straffen voor wat hij deed, antwoordde u dat u het niet weet en herhaalde u dat de chieft zei dat u naar uw grootmoeder moest worden gebracht (gehoor CGVS, p. 14). Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat de chieft van Burg het voor uw oom zou opnemen en dat hij u niet zou steunen, indien het opnieuw tot een conflict zou komen tussen u en uw oom in Burg. Er kan verder worden opgemerkt dat uw bewering dat u vreest dat uw oom u via 'juju' zou belagen behoort tot de sfeer van het (bij)geloof en elke objectieve grond mist. Uw bewering dat de oom van uw oom koning was van de Gonja in Gupe (gehoor CGVS, p. 13), doet evenmin afbreuk aan het voorgaande, vermits uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat uw oom – voor wat het conflict met u betreft – beroep zou hebben gedaan op zijn oom, noch dat de oom van uw oom u iets zou in de weg zou leggen. Er kan trouwens ook worden opgemerkt dat u verklaarde dat de invloed van de oom van uw oom zich beperkte tot Gupe, in het noorden van Ghana (gehoor CGVS, p. 14).

Voor wat de verklaring van uw raadsman betreft dat er etnische spanningen zijn in de regio van Bawku (gehoor CGVS, p. 16), kan worden opgemerkt dat u volstrekt geen melding maakt van deze etnische spanningen (als motief voor uw vertrek uit Ghana). Deze etnische spanningen betreffen trouwens de Kusasi en de Mamprusi (zie informatie in het administratief dossier), etnische groepen waar noch u, noch uw oom toe behoort. Voor wat de andere opmerking van uw raadsman betreft, met name dat uw oom tot een andere stam behoort dan u (gehoor CGVS, p. 16) -uw oom is langs vaderskant Banda, en langs moederskant Gonja (gehoor CGVS, p. 12)-, kan het volgende worden opgemerkt. U haalde dit verschil in etnische oorsprong als dusdanig nergens uitdrukkelijk aan als basis voor uw persoonlijke problemen. Het conflict dat u met uw oom had, bestond erin dat hij uw koeien in beslag wilde nemen. Voor wat de etnische Gonja betreft zei u enkel dat deze veel vechten en een grote 'juju'-kracht hebben (gehoor CGVS, p. 15). Hierboven werd reeds opgemerkt dat deze 'juju'-kracht tot de sfeer van het (bij)geloof behoort en als dusdanig elke objectieve grond mist. Uit informatiebronnen waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Gonja zich regionaal situeren in het noorden van Ghana, terwijl de Banda –de etnische groep waartoe u behoort- vooral voorkomen in het westen van Ghana (zie informatie in het administratief dossier), zodat etnische spanningen tussen beide groepen in elk geval niet systematisch kunnen zijn, omdat ze elk in een andere regio leven.

Er kan ook nog worden opgemerkt dat het vreemd is dat u gedurende 9 maanden in Spanje heeft verbleven, maar er geen asiel vroeg. Uw bewering dat u geen plaats vond waar u asiel kon vragen (gehoor CGVS, p. 11) is niet overtuigend. Er kan immers aangenomen worden dat iemand die minderjarig is en –naar u zegt-erg te lijden had onder de slechte levensomstandigheden (gehoor

CGVS, p. 11), zou proberen hulp te krijgen van volwassenen en met hen zou proberen uit te zoeken welke opties u had in Spanje.

Uit dit alles kan niet worden afgeleid dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' of dat u bij terugkeer naar Ghana een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

Het feit dat de taal van het gehoor door het CGVS het Engels was, terwijl u een tolk Banda had gevraagd, doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Er werd u aan het begin van het gehoor uitgelegd dat het CGVS geen tolk kon vinden die de Banda-taal spreekt en dat het gehoor in het Engels zou plaatsvinden. Er werd u door de protection officer gegarandeerd dat de vragen zo eenvoudig mogelijk zouden worden geformuleerd en dat u moest signaleren wanneer u iets niet begreep, zodat de vraag desgevallend kon geherformuleerd worden (gehoor CGVS, p. 2). Het gehoor verliep zonder noemenswaardige communicatieproblemen en op het einde van het gehoor antwoordde u bevestigend op de vraag of alle vragen duidelijk waren (gehoor CGVS, p. 16). Uw voogd of raadsman maakten evenmin opmerkingen over enig gebrek in de communicatie.

U legde een kopie voor van een voor eensluidend verklaard afschrift van een uittreksel uit het geboorteregister (dd. 13 januari 2012). U heeft echter geen idee hoe Mr. I., die u uit Ghana hielp te vertrekken, dit document verkreeg (gehoor CGVS, p. 9). Merkwaardig is dat u tijdens het gehoor door de DVZ verklaarde dat uw vaders nationaliteit die van Ivoorkust was (zie gehoor DVZ dd. 5 september 2012, pt. 11) en dat u tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde dat uw moeder u vertelde dat uw vader van Ivoorkust was (gehoor CGVS, p. 5), maar dat op dit voor eensluidend verklaard afschrift staat dat uw vader de Ghanese nationaliteit heeft. Wanneer u om een verklaring werd gevraagd, antwoordde u dat uw vader Ghanees geworden is door een huwelijk met uw moeder (gehoor CGVS, p. 9). Het is dan wel merkwaardig dat u tijdens het eerder genoemde gehoor door de DVZ verklaarde dat hij de Ivoriaanse nationaliteit had. Tot slot kan met betrekking tot het eensluidend verklaard afschrift worden vermeld dat dit document geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing hiervoor. U legde verder geen andere documenten voor om uw reisweg te staven.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in:

“-Schending van het art 48/3 en art. 48/4 van de Vreemdelingenwet;
-Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — schending van de materiële motiveringsverplichting;
-Schending van het recht van verdediging;
-Schending van de zorgvuldigheidsverplichting;
-Schending van de Taalwet (dd. 18.7.1966)”.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 novembre 2012, nr. 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2. Verzoeker verklaart Ghana te zijn ontvlucht omdat hij er een conflict had met zijn oom, die zich na de dood van zijn grootvader, zijn koeien die hij geërfd had van zijn moeder wilde toe-eigenen en verzoeker verwondde met een mes.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legde enkel een kopie van een voor eensluidend verklaard afschrift van een uittreksel uit het geboorteregister neer, waaraan geen geloof kan worden gehecht nu fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en niet kan komen vast te staan of dit document verzoeker toebehoort. Bovendien is de inhoud van dit document fundamenteel strijdig met verzoekers verklaringen inzake de nationaliteit van zijn vader en biedt verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring.

3.4. Dat verzoeker geen originele identiteitsdocumenten met foto neerlegt, klemmt temeer nu verzoeker evenmin zijn reisweg aantoonde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker intentioneel heeft

getracht de asielinstanties te misleiden. Hij beweerde aanvankelijk immers pas op 16 februari 2012 in Antwerpen te zijn aangekomen. Na confrontatie met zijn vingerafdrukken die in mei 2011 geregistreerd werden in Spanje, wijzigde verzoeker zijn asielrelaas radicaal en stelde dat hij reeds in maart 2011 in Spanje arriveerde, waar hij de hele tijd op straat leefde tot hij ontdekt werd door een voetbalploeg die hem naar België bracht, wat hij echter evenmin aantoonde. Bijgevolg kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Ghana zou ondervonden hebben met zijn oom nu hij in deze periode reeds in Europa vertoefde, noch aan de *post-factum* wijzigingen die verzoeker ook in dit verband trachtte aan te brengen nadat hij geconfronteerd werd met zijn eerder verblijf in Spanje.

3.5. Verzoeker staat evenmin zijn asielrelaas. Verzoeker toont niet aan dat zijn moeder overleden is, noch dat zij eigenares was van koeien, noch dat hij deze geërfd heeft. Verzoeker staat evenmin dat zijn grootvader door wie hij verder opgevoed werd, overleden is, noch dat er in de familie betwist werd aan wie verzoekers koeien na het overlijden van zijn grootvader toekwamen, terwijl redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoeker dergelijke elementen gemakkelijk kan aantonen. Aldus blijft verzoeker in gebreke alle essentiële elementen van zijn asielaanvraag aan te tonen. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondergraaft.

3.6. Hoe dan ook, daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven kan niet worden ingezien dat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming omwille van een boze oom die zijn erfdeel opeist. Daarbij mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alvorens naar het buitenland te vluchten eerst alle vormen van nationale bescherming uitput waarop hij vermag aanspraak te maken. Immers voor zover verzoeker een conflict heeft met zijn oom inzake de nalatenschap van koeien die eigendom waren van zijn overleden moeder, kan dan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervoor een beroep doet op de hulp en de bescherming van zijn familie, van de chief van het dorp, van de politie of van de Ghanese gerechtelijke instanties. Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er voor hem geen intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn in Ghana nu hij alvorens zijn vlucht naar Europa ongestoord kon verblijven bij zijn grootmoeder in Wenchi en de heer I. in Accra.

3.7. In zoverre verzoeker zijn asielaanvraag tevens steunt op etnische spanningen die er in Ghana plaatsvinden, stelt de commissaris-generaal dat dit motief niet geobjectiveerd kan worden nu uit informatie blijkt dat de stam van verzoeker en de stam van zijn oom niet op gespannen voet leven en hun verblijfplaatsen ver van elkaar verwijderd liggen. Verzoeker is niet ernstig waar hij de commissaris-generaal in dit verband verwijt zich louter te baseren op "veronderstellingen" wanneer uitdrukkelijk wordt gewezen op de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie. Verzoeker weerlegt deze informatie, die de Raad betrouwbaar acht, niet. Bovendien heeft verzoeker dit asielmotief zelfs niet gemeld en is het enkel verzoekers raadsman die bij het afsluiten van het CGVS-verhoor wees op "etnische spanningen" waarover hij noch op het CGVS noch bij onderhavig verzoekschrift enig bewijs van aanvoert en zich beperkt tot blote, hypothetische beweringen. Verzoeker maakt dan ook evenmin aannemelijk in aanmerking te komen voor internationale bescherming omwille van de beweerde maar niet aangetoonde, etnische spanningen in Ghana.

3.8. Wat het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Ghana willen reizen en niet slaat op Ghanese staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen.

3.9. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij "*de Taalwet geschonden*" heeft, omdat hij niet in zijn moedertaal, het Banda, maar in het Engels werd verhoord. Verzoeker argumenteert dat hij "*enkel het Banda-dialect vloeiend spreekt*", dat hij "*begrijpt en spreekt ook Engels, maar heel gebrekkig, zoals tijdens de interview gebleken is. Hoewel dit duidelijk aan het begin van de interview werd meegedeeld, werd verzoeker toch in het Engels verhoord. Het gehele interview vond plaats in het Engels, zonder vertaling van het Engels naar het Nederlands of omgekeerd en zonder vertaling van het Engels naar het Banda of omgekeerd. Vragen dienden vaak verschillende keren herhaald te worden en de antwoorden ontbeerden door een gebrek aan vocabularium nuance en precisie. Hierdoor heeft verzoeker zich niet op dezelfde manier kunnen uitdrukken als in zijn moedertaal. Het verhoor werd ook niet naar het Nederlands vertaald en vervolgens aan verzoeker voorgelezen. Verweerster heeft hierdoor de Taalwet geschonden*".

3.10. Verzoeker licht echter niet toe welke bepaling uit de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 hij geschonden acht, wat temeer klemmt nu moeilijk kan worden ingezien hoe het feit dat verzoeker geen beroep kon doen op een tolk die zijn moedertaal beheerst, een schending zou uitmaken van de wetgeving waarin het gebruik van de verschillende landstalen door de verschillende overheidsdiensten geregeld wordt.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, toen hij bij het aanvatten van het verhoor erop gewezen werd dat het verhoor in het Engels zou gebeuren omdat er geen tolk Banda beschikbaar was, inderdaad heeft aangegeven dat *“mijn voogd heeft een tolk gevraagd”* en hij hierdoor *“teleurgesteld”* was doch zonder bezwaren te uiten, uitdrukkelijk bevestigde hij het Engels van de interviewer begreep en *“Alles duidelijk”* was en ermee instemde dat het gehoor in het Engels zou plaatsvinden. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien ontegensprekelijk dat verzoeker de vragen begreep en beantwoordde en dat de communicatie vlot verliep. Niettemin verzoeker bij de aanvang van het verhoor er uitdrukkelijk op gewezen werd dat *“als je iets niet begrijpt, moet je het mij meteen zeggen, dan probeer ik het op een andere manier te verwoorden”*, zijn er geen elementen die kunnen wijzen op taalproblemen. Ook bij het afsluiten van het verhoor bevestigde verzoeker uitdrukkelijk dat *“alle vragen duidelijk”* waren, en evenmin verzoekers voogd, noch zijn advocaat die hem op het verhoor op het CGVS vergezelden hebben enigszins gewag gemaakt van taal- of communicatieproblemen op het verhoor. Verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift zijn aldus laattijdig en worden niet geconcretiseerd. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat hij in het Engels werd verhoord, laat staan dat hierdoor zijn asielaanvraag niet correct beoordeeld werd. De Raad ziet immers hoe dan ook niet in hoe het feit dat verzoeker verhoord werd in een andere taal dan zijn moedertaal kan vergoelijken dat hij frauduleuze verklaringen aflegde inzake zijn reisweg en dat zijn problemen - al zouden ze waarachtig zijn, *quod non* - een aanspraak op internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.12. Waar verzoeker tenslotte de commissaris-generaal verwijt dat hij *“beperkt zich bovendien enkel tot de bespreking van het tijdsverloop van verzoeker, maar zegt niets over zijn verhaal”*, gaat verzoeker voorbij aan de talrijke overige motieven op grond waarvan zijn asielaanvraag werd afgewezen, die nochtans duidelijk worden uiteengezet in de bestreden beslissing, pertinent zijn en dan ook onverminderd overeind blijven.

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK